

tillfälle, hit förpassa 40 à 50 exemplar af de många stackars Höstispiggar, hvilka sannolikt ligga fastfrusna vid de Stockholmska boklådorna. Svepta i ångbåtsrök kunna de väl snabbast hafva sig fram till målet. Det är periculum in mora. Åro de ej här inom den 2 Juli, kan det vara detsamma när de hamna hit. Meningen vore nemkigen att jemte mycken annan palt, plugga dem i de då uti Borgå hopfösta högvördige. Tillsäg derföre den sjögast eller annan resenär, i hvars vård Du lemnar byltet, att ofördröjeligen tillställa det Din

gamle vän och broder 10
Fredr. Cs.

d. 20 Juni 1842.

20 *W. HEBBE – J. V. SNELLMAN 1842*
HUB, JVS handskriftssamling

Det är ju så godt att passa på att göra vår vackra visit medan vädret är så vackert? i morgon derföre, om H:r professorn behagar – vi få då muntkigen talas vid om det lilla gula sirliga brevet. 20

Kors hvad Freija var obeskedlig i går! Will icke länge uppehålla Merkurius med himmelsblåa förklädet, slutar derföre med att inesluta uti H:r Professorn's vänskap

Wendela

21 *W. HEBBE – J. V. SNELLMAN JUNI 1842*
HUB, JVS handskriftssamling

30

Godaste Herr Professor!

En svår hufvud- och ansigtsverk som fortfar alltsedan i onsdags hindrar mig i dag från att flyga mot söder; förlåt att jag så sent sänder detta återbud, men jag har hela tiden tänkt att jag skulle kunna prata emot, och slutligen få råda, men jag nödgas nu skriva och sända »den lilla grönfotade signelill» som budbärerska. Min Compliment till Fru Carlén torde godhetsfullt framföras samt anhåller jag om ursäkt för 40

Your humble servant
Wendela Hebbe.

22 *J. V. SNELLMAN – C. J. LÉNSTRÖM JUNI 1842*
HUB, Diverse brev

50

Käraste Broder!

Hjertlig tack för vistelsen i Upsala. Dagarna voro mig in summa ganska glada – endast det fördömda talet för skålen har förtretat mig, ehuru ej af samma skäl som patres, utan emedan det sades i upprördt

tillstånd och öfverhufvud utföll dumt. Sådant hade ju bort göra vederbörande glädje. Men låt all den struntan vara. – Tack nu vidare för afskriften ur recensionen. D:o för att Du icke brytt Dig om att blifva kär.

10 Ty med den saken kan det hafva sina sidor. För det första hade Du verkligen underskrefven att frukta. Men secundo är samma man så fördömdt klok, så att han bland allt det söta fann ett bortskämdt barn, med många små nycker och kapriser och en ej ringa portion egoism. Allt det kan gå väl med hos en älskarinna, men blir tistel och törne i äktenskapsparadisets. Tertio tror jag sagda lilla stygga ej hade rätt väl
reda på sitt eget lilla hjerta samt endast i liten desperation under resan och efter densamma gaf flera uppmuntringar till pris, än kanske eljest skett, trefallt mera, än en mindre gammal lufver behöft för att lockas fram på öppna fältet. Ty quarto var en viss baron, Stjernstedt, pinkär på alfvar, och quinto skedde just i afskedsstunden ett meddelande mellan de båda, hvartill endast en viss mans fina väderkorn kunde ana, hvarpå endast han kan tryggt svärja, och hvarom Du icke får hviska en halfdragen anda.

20 Nu beror det endast på, huru de friherrliga affärerna stå, de rent ekonomiska – hvilket jag ej känner. Ty endast de gifva bestämd fördel. Under sådana förhållanden blir det mig kinkigt att tillskrifva den stygga ungen, hvilket jag dock lofvat, och hvilket bör ske ännu i dag. Det klokaste är, att man drager sig en smula ur spelet, hvilket äfven Du torde få göra Dig till regel, ifall ej serdeles ömmande omständigheter skulle mellankomma under Din blifvande vistelse i huset. Allt det anförda har jag sagt Dig till fromma. I denna stund är troligen intet afgjordt, men förrän Du hinner dit, kan väl saken vara bragt ins Reine.

30 Nu vill Du väl veta, att den genialiska Friherrinnan söndags afton gick om bord, för att kl. 5 följande morgon, kommendera »fremmande från bord!» »landgången in!» »machin i gång!» – Denna gick under ett regnigt och ruskigt väder; men quällen förut hade vi i ett desto vackrare promenerat ned från geniets hem i Ålands Gränd, der förut dracks »etwas» the och champagner. Närvarande voro: samma damer som på Upsalafärden, sagde baron, en hygglig Kapten Helling, geniets vän samt fordom säkert något mera, ehuru Honny soit &c., och »former-nas» herre och / (de jure) / rätta / egare. När allt kommer omkring, så kan man kalla samlingen liberal, fastän af det slags liberalism, »som kastar statsmän, icke stater öfverända». Och likväl är det i allämhet i världen svårt att få det bättre. Ty quinnosvagheter är stor, och manlig fåfånga större än ädelmodet. Dessa, d. ä. vi borde höja quinnans själ,
40 men vi *nedtrampa* den oftare, för att sedan förakta den.

Dock jag vet ej, hvarföre just detta kapitel skall taga denna vändning. Hellre vill jag medge, att afresan lemnat mycken tomhet efter sig, och jag förlorat en eller ett par rara aftnar i veckan. En annan glad bekantskap, fru Hebbe, har också för en tid lemnat staden. Sålunda har jag ej någon extraordinär glädje att bjuda på, då Du enligt löfte kommer hit. Bered Dig dock att dröja en vecka, under hvilken tid väl något kan påhittas.

50 Det gläder mig, att Du funnit Dig nöjd med min roman. Dock ber jag Dig icke tänka på recension, emedan den alltid finge utseendet af att innehålla något för vänskapens skuld och säkert äfven hade sådant innehåll. Jag är temligen likgiltig för hvad som följer, bara jag en gång ser ett opus i boklådan, och endast, medan det skrives, har jag stor håg att tvinga någon god vän till dess afhörande bit för bit. Hvad särskildt sagda opusculum angår, så fruktar jag, att det quicka icke är nog

quickt och det muntra icke nog muntert. Men låt så vara. Om det blott något så när vill gå och betala sig, skall jag väl framdeles vara njuiggare på orationer och försöka lägga humorn in i händelserna. Ty jag har i all min dar känt vissa ryckningar i högra armen och en besynnerlig håg att en gång slänga till af hjertans lust, så att folket måtte skratta och gråta, utan att egentligen veta, hvad fan som rider dem. Lifvet har så många synnerliga sidor ifrån den: att halfva verlden tror vår herre hafva gått i byxor, ätit smörgås och sutit på nattstolen – till den: att ett stycke ludet kött kan göra den visaste man rovgalen, så att man icke får svänga en half svängning, utan att stöta näsan mot de aldra förunderligaste kompositioner af förnuft och fänad. Jag har ofta begrundande skådat på mina skånkor och tänkt på de tusende maskmagar de skola nära, då jag engång blir nedmyllad som en stor man, och på mitt och maskarnes öden: huru en af dem skall med sitt lik göda en rofva, rofvan en sugga, suggan en gris, och grisen en furste, en verldsbeherrskare; hur samma atom skall gå såsom semen i en dansös och ifrån henne som en pojke till barnhuset; huru denna syndare skall stjåla och hänga och steglas, maskarne åter till spis. Och det är bara *en* maskmages historia. Men alla de andra? Huru skall domsbasunen skrälla dem alla tillsammans? Och än mera: hvem skall sagde atom tillhöra? Mig eller den hängda? – ty masken, suggan och grisen unnar menniskan ingen uppståndelse! Men detta är bara den lekamliga delen. Huru tror Du då Kåra Lénströmare det kommer att bära till med den andliga, sedan Looström och Z. Hægström förvandlat alla mina skönaste tankar till trycksvårta, och några tusende dumhufvuden tagit in dem i sina hjernor såsom sina egna? Hvad är då mitt, och hvad är deras? Ingen förnuftig lagstiftning utsträcker numera en skribents rättighet till hans tankar utöfver trettio år, och jag kan förr än jag dör blifva lagligen skild från alla mina. Då har jag bara mina dumma tankar quar, och de kloka äro mig ett commune bonum med sagda två tusende dumhufvuden. Säg mig på samvete, om jag då sjelf är ett dumhufvud eller icke? Och skall jag nu skära tungan ur halsen på mig och afhugga mina händer – och fötter (ty jag kunde ju lära mig skrifva med tårna) bara för att få uppstå och lefva i evighet som en temmeligen klok kar! – Men är det dermed nog? Jag krattar nu just med venstra handen ikring i min lugg, och det vore att svärja mig (eller någon annan) hin håle i våld med hull och hår, om jag ville bedyra, att ett enda strå deraf eller en enda tanke derunder tillhör mig. Ty huru många har icke min hjerna kunnat tillhöra, redan förrän den kom i min skalle? Och alla dessa skola väl vid den yttersta dagen göra anspråk derpå. Hvad har jag då quar? Hvad som finnes i hjernans kaviteter, menar du, eller in glandula pineali eller på sella equina? Är Du icke sjelf den första, som säger, att det mesta deraf tillhör Hegel? Och hvad vet jag, huru stor andel deraf, som med rätta tillkommer Jafet och Nebukadnezar och Holofernes och Judith och Sara Videbeck? Så ser Du, huru allt i verlden är insnärjt i hvartannat, som dubbellasterna i en kemists glaspottor – och jag menar Du skall få noga besinna, hvad Du svarar, förrän Du på heder och ära säger mig, om jag är jag eller någon annan? eller hvem det egentligen kan vara, som underskrifver:

Din Vän & Broder
J. V. S:n?